

num. Eisini fara vit í næstum at seta tveir vakstrartunlar upp, annan í Skopun, hin á Sandi. Ætlanin er, at vit skulu nýta teir til forspíring av plantum, sum síðani verða settar út at vaksa, greiðir Katrin Petersen frá.

Hon sigur, at tey í Veltuni so smátt eru farin at hugsa um, hvat næsta stig skal vera. Fyrsta stig er sjálvandi at fáa matvøru-framleiðsluna á føtur, bæði grønmeti og kjøtframleiðslu. Er næsta stig so at lokka matstovur at lata upp á oynni? At skipa fyri einum kokkaskúla?

– Tað hevði verið sera spennandi at skapt eitt umhvørvi, sum kann víðarimenna matvørunar í oynni. Veltan kann vera eitt samanknýtingarlið millum kokkar og matstovur, sum ganga á odda við spennandi mati, og okkum, sum framleiða rávørunar. Tættari samstarvið er, meiri fáa kokkarnir júst tað, teir ynskja sær, sigur hon.

Eitt slíkt umhvørvi, sum roynt verður at seta á føtur er Eplafestivalurin, sum fyrstu ferð varð hildin í fjør og verður aftur 1. októbur í ár.

– Við Eplafestivalinum royna vit at vekja áhugan fyri lokalum mati, vísa okkara grønmeti fram og geva kundinum møguleikan at nerta við, at smakka og at keypa tað, sigur hon.

Vita hvaðani maturin kemur

Vónirnar fyri, at tað skal eydnast eru góðar, heldur Katrin Petersen og vísir á, at hetta er eitt rák, sum er frammi í tíðini og hevur verið nóg frammi í nøkur ár.

– Meir og meir ynskja fólk at vita, hvaðani maturin, tey eta, kemur. Hví skulu vit eta kjøt úr lambskjøt úr nýsælandi, tá vit hava so nógvan seyð í Føroyum. Hví skulu gularøturnar koma úr eysturevropa, tá vit kunnu dyrka tær her heima? Tað er heldur eingin loyna, at jú styttri leiðin hjá grønmetinum er úr moldini og á tallerkin, jú betri er smakkurin og føðsluinnihaldið, sigur Katrin Petersen.

– Okkara besta solumerki við hesum er, at vit vita, hvaðani hetta kemur. Vit vita hvar Sandoyggjin er, vit vita, hvar eplavelturnar á sandinum eru. Tá tú keypir røtur úr Dímuni, so sært tú næstan andlitið á Dímunarbondanum fyri tær, tá tú leggur røturnar í kurvina. Hesin nærleikin ger, at føroyskt grønmeti væl kann gerast ein góð handilsvøra, sigur hon.

Sandoyggjin eftir tunnilin

Tað er ikki til at dylja, at fast samband inn á meginokið fyllir nógv í tilveruni hjá sandingum. Øll ynskja tey, at fáa fast samband, men Katrin Petersen saknar, at sandingar gera sær greitt, hvussu teir ynskja, at Sandoy sær út eftir at tunnilin er komin. Tað er sæð fyrr, bæði í Føroyum og aðrastaðni, at tá fast samband verður veitt einum útjaðara, er seinasti íbúgvinn fluttur av staðnum stutt eftir og hevur slókt ljósið eftir sær.

Upprunaliga trý-ára verkætlanin um vakstrarætlanina fyri Sandoyinna nærkast endanum og Katrin Petersen heldur, at tað er týðningarmikið at seta seg niður og eftirmeta, hvussu ætlanin hevur

Meir og meir ynskja fólk at vita, hvaðani maturin, tey eta, kemur. Hví skulu vit eta kjøt úr lambskjøt úr nýsælandi, tá vit hava so nógvan seyð í Føroyum

Katrin Petersen

roynst og hvat ætlanin er framyvir. Tá fer tunnilin, sum eftir ætlan skal vera liðugur í 2022, sjálvandi at fylla nóg.

Hvusu skal oyggjin síggja út eftir at tunnilin er komin? Hvørji tilboð skulu vera á oynni? Hvussu skal oyggjin varðveita sítt autonomi móttvegis Havnini, tá hon einans liggur 12 minuttir frá Havnini? Katrin Petersen heldur, at hetta er spursmál, sum sandingar mugu taka stóðu til heldur fyrr enn seinni.

– Tað er sum so ein rímligur spurningur at seta, um hvørt ein skúli yvirhøvur skal vera á oynni, tá allir sandingar kortini koyra

fram við Skúlanum á Fløtum í Havn á veg til arbeiðis. Um børnini fara at mala í Havnini, er so grundarlag fyri at hava ítróttarfeløg her í oynni, spyr Katrin Petersen, men skundar sær at leggja afturat, at sjálvandi skulu skúlar og ítróttarfeløg framhaldandi vera á oynni.

Hetta krevur tó eitt tættari og betri samstarv millum kommunurnar í oynni.

– Vit kunnu ikki liggja og kappast hvør í sínum lagi við Havnina. Tað er týðningarmikið, at Sandoyggjin hevur eitt slag av eini heildarætlan fyri, hvat oyggjin sum heild skal bjóða sínum borgarum og at innanhýsis kappingin millum kommunurnar ikki fer at forkoma annars góðum tilboðum. Men eg haldi heilt víst, at tað millum borgararnar er eitt sterkt ynski um betri samstarv, um ikki beinleiðis kommunusamanlegging, heldur Katrin Petersen

– Óansæð bygnað og hvussu nógvar kommunur eru, so er tað ein avbjóðing sum oyggjin má taka, hvussu samstarva vit betur og vísa tað samstarvið í verki, sigur hon.

Skulu varðveita tað bygðasliga

Sjálv heldur Katrin Petersen, at loyndarmálið liggur í at varðveita bygðalívið.

– Tað verður stuttur vegur oman í miðbýin í Havn, men her mugu vit varðveita tað góða við at búa á bygð, hetta litla samfelagið, har vit øll kenna hvønn annan og veita hvør øðrum eina hjálpanð hond. Tað kann ikki varðveitast, um ein tekur burtur tey støðini, har bygðafólkið vanliga savnast,

sum í skúla ella til ítrótt. Bygdirnar á Sandoyinni mugu ikki gerast til satelittbýir, sum bara liggja eitt sindur longur burtur frá Havnini, sigur hon

Katrin Petersen heldur, at Sandoyggjin burdi havt betri vakstrarlíkindi enn til dømis Klaksvíkin í so máta.

– Tað krevur tó fyrireiking og at ein setir seg niður at arbeiða við tíð, tí at slíkt kemur ikki av sær sjálvum.

Sjálv var tað júst bygðalívið og røturnar til Sands, sum drógu hana aftur til oynna.

– Eg havi alla tíðina verið drigin aftur til Sands og eg haldi, at tað er eitt tekin um, at eg havi havt góð minni um góðar upplivingar her. Eg vildi eisini uppala míni børn í einum umhvørvi, sum eg keni og har eg kenni meg tryggja. Í einum stað, har eg kann senda tey til bakaran, og bakarin nevnrir tey við navni, sum var tað størsta sjálfvylgja, at hann kendi tey. Eitt stað, har fólk vita, hvagar tey skulu leiða børnini, um okkurt teirra dettur, sigur Katrin Petersen.

– Eg hevði eisini tað kenslu, at eg fekk møguleikan at gera ein mun á einum stað, sum stendur mínum hjarta nær. Tað er ein líknandi kensla, sum tá tú flytir heim eftir loknan lestur. Ok, lønin er kanska ikki tann sama, tú hevur ikki atgongd til tey somu spennandi stórvini, men tú fært møguleikan at gera heimið til eitt betri stað, sigur hon.